

[Sigsgaard.]
 bebudede jeg i første omgang, at mit parti ikke kunne stemme for det. Men når finansministeren siger, at det er det normale, vil jeg lige gøre opmærksom på, at hvis alle i dag stemte for tillægsbevillingslovforslaget, ville det være første gang i en tre-fire år, det er sket; så helt normalt er det altså ikke. Jeg tror, finansministeren kan være stolt, hvis alle tingets medlemmer på nær 4 stemmer for; så er det det smukkeste resultat i flere år set med finansministerens øjne.

Statsministeren sagde i anledning af mine bemærkninger om politiet, at man jo ikke skulle bruge en enkelt sag til at mistænkeliggøre dansk erhvervsliv, og det er sagt før fra statsministerens side. Jeg har ikke brugt nogen enkelt sag til at mistænkeliggøre dansk erhvervsliv. Jeg har ikke sagt noget om dansk erhvervsliv i den anledning. Jeg ved overhovedet ikke, hvad statsministeren bygger den bemærkning på. Jeg har citeret en ledende politimand, der havde den opfattelse, at en specialafdeling for disse "white collar crimes" ville få fuldt op at gøre, og at en række af disse erhvervsforbrydelser i dag ikke opklares. Det er, hvad jeg har sagt. Det har statsministeren eller andre ikke benægtet, og det lader sig næppe benægte. Det drejer sig kun om at gå i gang med at bekæmpe disse forbrydelser, og den nærmeste tid vil vise, om regeringen vil det.

Om opsigelsesvarsler i forbindelse med NATO forstod jeg statsministeren sådan, at Danmark faktisk er med i den 5-årige styrkeplanlægning, men at man alligevel opretholder ét års varslet. Det er jo skøn teori. I praksis har man bundet sig, hvis man har accepteret den 5-årige styrkeplanlægning, for den bygger selvfølgelig på medlemskab i den periode, der planlægges for, og havde man ikke sikret sig, at medlemslandene forblev i NATO i styrkeplanens løbetid, ville planen jo falde sammen, hvis et land pludselig udmeldte sig. Jeg står her med et citat bragt i det norske blad Orientering, hvor den norske chef for søforsvaret, viceadmiral Braatland, udtaler:

„Ud fra den forudsætning, at Norge fortsat skal være medlem af NATO, lægger vi vore planer og har netop fremmet en ny plan for den kommende 5-årsperiode.“
 Norge lægger altså planer ud fra den

forudsætning, at Norge forbliver i NATO, og så må man spørge: gør Danmark ikke det? Følger Danmark og Norge en forskellig politik her? Det ville være meget interessant, hvis nogle lande har den forudsætning, at de skal forblive i NATO, og andre ikke. Det kan naturligvis ikke i praksis tænkes. I og med at man har accepteret de 5-årige styrkeplaner, har man også accepteret i det mindste en yderligere 5-årig forbliven i NATO, og dermed er ét års varslet faktisk opgivet.

Derfor var det nødvendigt for statsministeren at få sit parti til at udskyde en afgørelse af NATO-spørgsmålet i nogle år. Det var det, vi oplevede på det radikale landsmøde, og det var det, jeg i mit første indlæg kaldte forsøg på manipulation.

Jeg stillede også tidligere i dag spørgsmålet om, hvorvidt det efter de foreliggende NATO-planer kan tænkes, at amerikanske styrker, altså NATO-styrker, under nogen som helst omstændigheder kan få ret til at okkupere dansk territorium, om det som i Norge kan ske uden regeringens samtykke, og om en sådan styrke har ret til stationere atomvåben her i landet. Jeg erkender, at det er spørgsmål, der har at gøre med indholdet af de kriseplaner, man arbejder med, og jeg har bemærket, at forsvarsministeren ikke med et eneste ord har berørt det punkt, jeg her har taget op, og som dog vel må siges at være ganske væsentligt.

Idet jeg omtalte størrelsen af den våbenhjælp, der fra USA's side ydes til nogle af de værste diktaturer, der eksisterer i dag, deriblandt det græske, spurgte jeg, om udenrigsministeren ville tage klar afstand fra enhver våbenhjælp til Grækenland, og om nedrustningsministeren ville? Så vidt jeg hørte, var der ingen af ministrene, der benyttede lejligheden til at tage afstand, og så må jeg altså sige, at så giver jeg ikke så forfærdelig meget for alle de pæne ord om modviljen mod det græske styre.

Udenrigsministeren betragtede sagen omkring Thule som afsluttet, — og det forstår jeg i og for sig godt, at han helst vil — og henviste til en regeringserklæring. Men udenrigsministeren må forstå, at tilliden til offentlige erklæringer i denne sag er begrænset. Man har visse erfaringer med offentlige erklæringer fremsat i begyndelsen af dette år. Derfor fremsatte jeg mit forslag om en